

Korak naprej!

Uradna »Laibacher Zeitung« z dne 2. t. m. prijavlja med uradnimi oglasi nastopno:

Firm. 341
Zadr. IV. 42/1.

Razglas.

Vpisala se je v združni register firma:

Učiteljsko tiskovno društvo v Ljubljani,
registrovana zadruga z omejenim poročtvom.

Zadruga se opira na združna pravila z dne 11. aprila 1906, ima svoj sedež v Ljubljani in namen pokrivati tiskovne potrebščine svojih članov, pred vsem potrebščine pridobitnih in gospodarskih zadrug in z izvrševanjem tiskarske obrti pospeševati pridobitek svojih članov.

Ta namen dosega s tem, da opravlja proti plačilu vse tiskarske posle in izdeluje in dobavlja vsakovrstne izdelke tiskarske obrti.

Zaveza združnikov je omejena v zmislu zakona z dne 9. aprila 1873, d. z. št. 70; združni delež znaša 100 K.

Načelstvo zadruga je upravni svet, sestojec iz pet članov in dveh namestnikov, katere voli občni zbor za dobo treh let. Upravni svet izvoli izmed upravnih svetnikov predsednika in njegovega namestnika, ter podpisuje v imenu zadruga na ta način, da se podpišeta predsednik ali njegov namestnik in še eden upravni svetnik pod združno tvrdko.

Prvi upravni svet obstoji iz sledečih gospodov:

- 1.) Luka Jelenc, mestni učitelj v Ljubljani, predsednik;
- 2.) Karel Vider, mestni učitelj v Ljubljani, predsednikov namestnik;
- 3.) Franc Črnagoj, mestni nadučitelj v Ljubljani, član;
- 4.) Ivan Bernot, mestni učitelj v Ljubljani, član;
- 5.) Fran Trošt, nadučitelj na Igu, član.

Svoje sklepe razglasa zadruga izvzemši sklicevanje občnega zbora s tem, da jih nabije na desko v združni delarni.

Dan, ura, kraj in dnevni red občnega zbora razglasiti je 14 dni prej v »Učiteljskem Tovarišu«, izhajajočem v Ljubljani, in če se upravnemu svetu zdi umestno, tudi v drugih listih.

Ljubljana, dne 25. maja 1906.

* * *

S tem je storjen v naši organizaciji korak naprej. Sedaj pridemo kmalu do svoje tiskarne, in tako začne naše tiskovno društvo delovati. Slovensko učiteljstvo je v Avstriji prvo, ki ima svoje tiskovno društvo in svojo tiskarno. To nam je v veselje in ponos!

Podaljšanje šolskih počitnic.

(S Štajerskega.)

Pod tem naslovom je prinesla 20. št. »Učit. Tovariša« članek od tovariša Z-r, v katerem se ogreva za dvomesečne počitnice od 16. avg. do 16. oktobra. Omenjeni tovariš hoče s tem prepričati nekaj šolskih voditeljev o pravilnosti svojega mnenja.

Počitnice ki bi bile edino kaj vredne za nas in za otroke, bi bile le one od 15. julija do 15. septembra. S temi se strinja tudi deželni šolski svet. Noben človek bi se ne smel ustavljati takim počitnicam. Tovariš Z-r se hoče ozirati na lokalne razmere, zlasti na delo. To bi pa morali vendar vedeti, da otroci od 6.—14. leta niso namenjeni za delo, am-

pak za šolo. Ako pa ima tovariš Z-r slab obisk, naj pa pri šolskih zamudah nekoliko strožje pos topa, in kmalu bo bolje. Sicer naj se pa prelože počitnice na te ali one mesece, obisk bo gotovo enak; kmetje najdejo vedno delo za izgovor in to v kateremkoli mesecu.

Drugič pravi tovariš Z-r, da naj bo šola v mesecih najhujše vročine. Jako lepo moderno in higijenično stališče to! Lansko leto smo prosili za vročinske počitnice in res se nam je nekoliko ustreglo. Letos pa, ko imamo priliko, da se lahko iznebimo s počitnicami najhujše vročine pa naj bi imeli šolo? Ali mislite, da nam bodo dali potem še vročinske počitnice?! Lepo bi se nam smejali pri deželnem šolskem svetu, ako bi bili taki. G. Z-r mora vendar vedeti, kako je s poukom ob vročini. Doseči se ne da nič; otroci so leni in zaspani, z njimi vred tudi učitelj. Upamo, da pač ne bo nobenega več, ki bi se ustavljal počitnicam od 15. julija do 15. septembra. —

Glavne počitnice na Štajerskem.

Vsaka glava svojo pamet! In tudi moja ima svojo, da se nikakor ne ujemam z dopisom g. tovariša Z-r, zadevajoč glavne šol. počitnice.

Kdaj naj bodo? — Čudno, da si niti učitelji ne moremo biti v tem složni, da jih hoče vsak imeti, po svoji glavi, da nihče ne uvidi, kako brezuspešen je pouk v največji vročini. G. tovariš pravi, da je v prvi vrsti ozir jemati na delo na polju. Jaz pa rečem: kratko nikar! Dolžnost vsakega zavednega učitelja je v prvi vrsti uspešen pouk v šoli. Za delo na polju bodo že dovolj skrbeli starši. Sicer pa, če se hočemo ozirati na delo, bo hotel imeti kmet počitnice od Velike noči tja do adventa, ker delo ima spomladi, ko orje in seje, kopa in sadi, poleti, ko kosi in žanje in jeseni, ko spravlja poljske pridelke domov. Kdaj naj bodo torej počitnice, da se kmetu ustreže? — Če pa pogledamo, s kakšnim delom se otroci pečajo skozi vse leto, videli bomo, da edino le s pašo. In kaj bi tudi drugega delali, saj za težje delo so oproščenci doma?! Gospod Z-r omenja, da se mu otrok smili v vročini na polju. Lepo to, ako bi bilo res tako! Pa kolikor jaz vem, pase zjutraj na vse zgodaj in pozno popoldne. Ob največji vročini, ko se mora truden otrok v šoli kuhati, živina v hlevih počiva. G. tovariš, ali se vam v tem slučaju otrok ne smili? In glejte, niti kmet ni tako nespameten, da bi si ne privoščil malo počitka v hladni senci, ko solnce najhujše pripeka. A nežen otrok, ki zjutraj na vse zgodaj vstane, ki pride že truden ob 9. v šolo, mora v šoli mirno sedeti in pazljivo poslušati. Je li potem čuda, da začne učenec za učencem dremati, da ni v šoli prave pazljivosti? Je li čuda, da se ne more učenec premagovati v vročini, ko se učitelj sam komaj po konci drži? In kaj more učitelj sploh doseči v šoli v takih razmerah? Ven na izprehode naj bi šli z učenci, v gozde! Prav bi bilo, ako bi imel vsak učitelj gozd pred nosom; če pa mora $\frac{1}{2}$ do 1 ure do njega hoditi in ravno toliko nazaj je ljubi popoldan proč, in vprašajmo se, kaj smo pravzaprav dosegli? Nič kot nevoljo staršev, da morajo pošiljati svoje otroke v šolo, da se učitelj z njimi po gozdih izprehaja in zabava ob žuborečem potoku. O pouku v gozdih ne bodo hoteli vedeti in to z vsem upravičenjem! — To se lahko napravi enkrat, dvakrat, pa ne dan za dnevom skozi vse poletje. Z vročinskimi počitnicami je pouk tudi jako prikrajšan, da ni učitelju nikakor mogoče obravnavati vse predpisane snovi.